

HAR DU MOT

Har du mot til å gå imot avgrunns juv
på høgfjell i haustnatta svarte,
når det uler av vind og ulvehyl
når tvilen fyller ditt hjarte?

Har du mot til å ride ei kjølbordsnatt
der mo aleine på vraket,
når landet er duld og livet radt
med dauden stir siste taket?

Har du mot til å gå imot bøygen du ser,
som vil køyve din framgangsvilje?
Har du mot, sjølv om vonbrot og sakn du ber
å trø manndig på framtids tilje?

Har du vilje og mot til å gjere ditt verk
i truskap med inste dragnad,
når tusener djevlar og helvets herk
med hemnhug vil herja din lagnad?

Har du mot til å gå etter livsvegen fram
der mennesker bjeffer og biter,
med ulvehjarte i engleham
dei grisk i kvar livståga sliter?

Du har kall, du har mot - til å take ein strid
mot alt det som livsviljen tærer,
så hemnhug og hatet i redsle seg vrid
når sanninga sigeren berer.

Så stemna då fram under friske vind,
midt mellom blindskjer og bår;
du har vilje og vit og du veit at du vinn
når sanninga båten din fører.

Tak vare på gneisten du fekk i din barm,
av evelivsmakter deg gjeve,
til å stille hugverk og lækje harm
så livet blir verdt til å leve.

Skrevet i fengselet 1945
av meg! Eddmund